

šotor kralja ali cesarja, ki ga vedno stražniki obdajajo in varujejo. Tudi Izraelci so v šotorih prebivali takrat, ko so šli iz egiptovske sužnosti v domačo deželo. Imeli so tudi poseben šotor za službo božjo, ki so ga lahko s seboj jemali z enega kraja v drugega. Ta je bil silno lepo narejen; Bog sam je Mozesu vse natanko dopovedal, kako naj ga naredi. Bil je predpoda naših cerkvâ in zlasti najsvetejšega prostora v cerkvi, — sv. tabnakeljna. — Da boste znali ta najsvetejši prostor v naših cerkvah prav spoštovati, vam povem naslednjo dogodbo:

V starodavnem času je nekikrat bival kralj Antigon v šotoru med svojimi vojščaki. Neko noč ne more zaspati. Vojščaki, ki so pred njegovim šotorom stražili, menijo, da kralj prav sladko spi. V tej zavesti, da kralj trdno spi, nehajo paziti na svoje jezike in začnejo prav grdo zabavljati zoper kralja. Kralj pa, ki ni spal, slišal je dobro vse zabavljice na lastna ušesa, ker bila je le prtena stena med njim in med vojščaki. Mahoma pa kralj šotor odpre in zagrmí nad zlobnimi vojščaki: »Če hočete o kralju razžaljivo govoriti, pojdite tako dalje proč, da vas kralj ne bo slišal!« Vojski strahu obledé. Mislijo, da so si s tem smrt nakopali. Na kolena popadajo in prosijo kralja odpuščanja. Ta se jih res usmili in jih ne kaznuje po ostri pravici.

Otroci, vi niste od svojega nebeškega Kralja Jezusa, ki v svojem svetlem šotoru — tabnakeljnu noč in dan prebiva, nič bolj oddaljeni, kakor so bili oni vojščaki od svojega zemeljskega kralja. Da, še bližje ste mu. Vas še ozka stena ne loči od njega. Iz svojega svetega šotora vas vedno in povsod vidi in vse sliši, kar govorite; celó vaše najskrivniše misli in želje on vidi. Naj bo toraj vaše vedenje zmiraj in povsod, zlasti pa v cerkvi, tako dostojno, kakor se spočobi vpricho najvišjega Kralja, ki ima moč, ne le telo umoriti, ampak tudi telo in dušo v pekel pogubiti!

Sestrina ljubezen.

(Kristof Šmid.)

Neka premožna gospa je revno deklico vzela za svojega otroka. Ta deklica je bila zeló pobožna, ubogljiva, pridna, vedno prijazna in vesela.

Nekikrat reče gospa: »Rezika! ker si tako dobro dete, ti bom dala za božič novo obleko narediti. V prodajalnici sem že govorila o tem. Ná denarje, pojdi tje in kupi si onega blaga modre barve, katero ti je tolikarj všeč«.

Gospa jej dá dva velika tolarja. Rezika si ogleduje denar in pravi: »O preljuba gospa! jaz imam obleke že zadosti. Ali moja sestra Franica ni v tako dobrem kraj, kakor sem jaz. Prav beraško je oblečena. Bila bi paž žalostna, ko bi na meni videla lepo novo obleko. Ai bi ne smela teh dveh tolarjev njej poslati? Ona me tako zeló ljubi, in ko sem zadnjič bolna ležala, je brž semkaj prihitela, in mi je tako ljubeznjivo lepo stregla.«

»Ti dobri otrok«, reče gospa, »piši svoji sestri, naj k nam pride. Obe bom potlej enako oblekla. Ker imate enako ljubezen med seboj, pa imejte tudi še enako obleko!«

Ljubezen bratov in sestrá,

Je znak čutila rajskega.

Bratovska ljubezen.

Bila sta dva brata. Eden je imel ženo in več otrok, drugi pa je živel sam zá-se. Po materi sta podedovala polje. To polje sta brata skupno obdelovala z dogovorom, da si bosta razdelila, kar bo na njem zrastle.

Rastla je pšenica na polji, in ko pride čas žetve, požaneta brata pšenico in jo v snope povežeta. Snope postavita v dva enako velika kupa in ju na polju pustita.

Po noči pa pride bratu, ki je sam záse živel, dobra misel v glavo. Pravi namreč sam sebi: »Moj brat ima ženo in otroke, te mora rediti. Ni prav to, če je moj kup ravno tako velik kakor njegov. Vstal bom, pojdem na polje in bom od svojega kupa vzel nekoliko snopov in je bom znesel na njegov kup; tega še opazil ne bo in ne bo mogel ugovarjati.« In kar si je izmislil, to stori.

Ravno tisto noč pa se prebudi tudi drugi brat in reče svoji ženi: »Moj brat je še mlad in je čisto sam; nikogar nima, da bi mu pomagal delati, in nikogar, da